

GALERIE

KOUDIJS

ROOM FOR NEW

*5 jaar
years*

2012

GALERIE ROB KOUDIJS MAGAZINE JUBILEE ISSUE

CONTENTS INHOUD

4

Nieuwe kunst voor een
nieuwe eeuw

New art for a new age

26

Tentoonstellingen

05 09 09 - 07 04 12

Exhibitions

48

Collect London

Object Rotterdam

Art Fairs

50

Buiten begaande
paden

Beyond the beaten
track

Uitgever Editor

© 2012 Galerie Rob Koudijs
Elandsgracht 12
NL-1016 TV Amsterdam
T + 31 20 3318796
info@galerierobkoudijs.nl
www.galerierobkoudijs.nl
Open woensdag - zaterdag
12.00 - 18.00 uur
Open Wednesday - Saturday
12-18 h

Fotografie Photography

Cover: Dang-Vu Dang
[Mi-Ah Rödigier, body
extension 'Bias Minor', resin,
chromium plated]
Backpage: Benjamin van
Witsen
Interior: Helen Frik, Eddo
Hartmann, Kimmo Heikkila,
Jorrit Pfeiffer, Mirei Takeuchi,
Rob Koudijs, Monique van den
Leuvert, Ward Schrijver, Francis
Willemstijn and the artists.

Tekst Text

Ward Schrijver

Ontwerp Design

DATBureau, Amsterdam

Druk Print

Koopmans' drukkerij, Hoorn
Deze uitgave is mede
mogelijk gemaakt met
ondersteuning van
Sincere thanks go to
Koopmans' drukkerij, Hoorn.

ISBN nummer

978-94-6190-872-8

GALERIE ROB KOUDIJS

ROOM FOR NEW JEWELLERY

Vijf jaar! In 2007 leek 2012 nog onvoorstelbaar ver weg. Inmiddels zijn we 63 tentoonstellingen verder en presenteren we ons 8 maal op een kunstbeurs; in het najaar 2011 opende onze Annex bij Galerie Hüsstege in Den Bosch. De energie in de sieraadwereld is tijdens die vijf jaar zeker niet minder geworden. In tegendeel, gevestigde kunstenaars weten telkens te verbazen en te vernieuwen en er studeren steeds weer jonge mensen af met werk dat de bloeddruk omhoog jaagt. De galerie wist meerdere van die talenten aan zich te binden. Met veel genoegen verwelkomden we een groot aantal vooraanstaande ontwerpers in onze equipage: Ruudt Peters, Evert Nijland en Terhi Tolvanen, en van buiten Nederland Suska Mackert, Helen Britton, David Bielander en Marc Monzó. Het is eigenlijk wel begrijpelijk dat de tijd is omgevlogen.

Ons eerste magazine behandelde het eerste jaar van de galerie, nummer twee bestreek de anderhalf jaar daarna. Het nummer dat nu voorligt, beschrijft de resterende twee en een half jaar. Net als de twee voorgangers is het gevuld met een overzicht van alle tentoonstellingen die gedurende die tijd in de galerie te zien waren, aangevuld met de beurzen en andere speciale evenementen. Deze editie heeft nog iets extra: het bevat een essay. De kring rond het sieraad – makers, galleries, dragers, verzamelaars en musea – is relatief gesloten. Gelukkig zijn zaken volop in beweging: zowel in de breedte, gezien het groeiend aantal kunstenaars, galleries, klanten en hun internationale verspreiding, als in de diepte door museale interesse, aandacht in de pers, boeken, beurzen en symposia. Toch is de erkenning binnen de kunstwereld in ruimere zin nog beperkt. Het essay onderzoekt een mogelijke oorzaak en weegt de relevantie daarvan. Het is natuurlijk preken voor eigen parochie, maar het scherpt hopelijk het inzicht en stimuleert de strijdlust.

De galerie zou een luchtkasteel zijn gebleven zonder het prachtige werk waarmee al onze kunstenaar blijven verrassen en de heldere blik van klanten die openstonden voor avontuur en plotselinge verliefdheid. De galerie bestaat dankzij u allen, waarvoor onze dank! Trots presenteren wij dit magazine en wensen u er veel plezier mee.

Five years! In 2007 the year 2012 seemed far away. In these five years we have organised 63 exhibitions and taken part in eight art-fairs; autumn 2011 saw the opening of our Annex at Galerie Hüsstege in Den Bosch, a city to the south of Holland. The energy in the world of jewellery certainly hasn't diminished in those five years. On the contrary, our established artists continually surprised us with their work, and students were graduating with

pieces that made our pulse race. We are so excited to now be working with several of these young talents. It was our honour to welcome many renowned designers to our team: Ruudt Peters, Evert Nijland and Terhi Tolvanen, and from outside the Netherlands Suska Mackert, Helen Britton, David Bielander and Marc Monzó. Small wonder the time passed so quickly!

Our first magazine dealt with the first year of the gallery, number two reviewed the following year and a half. The present issue covers the last two and a half years. Just like its predecessors it gives an overview of all the exhibitions we had during that period, the artfairs we attended and other special events. This edition has something extra: an essay. The circle of people connected to jewellery – makers, galleries, wearers, collectors and museum curators – remains something of a closed system. Fortunately there are developments everywhere: the amount of artists, galleries and buyers is rapidly expanding, and the understanding of the medium is growing, informed by museum exhibitions, publications in the press, books, fairs and symposia. Yet the recognition from the general art-world is not what it should be. The essay investigates the possible underlying reasons from an historical perspective. Of course it is preaching to the converted, but hopefully it will sharpen the understanding and stimulate the fighting spirit.

The gallery would remain a pie in the sky without the beautiful work our artists make and the open minds of our customers, ready for new challenges and sudden love affairs. The gallery owes its existence to you all, for which we are most grateful! We are proud to present this magazine and hope you will read it with pleasure.

Nieuwe kunst voor een nieuwe eeuw

New art for a new age

Ward Schrijver

De wat oudere vrouw achter de entree-balie van het zwembad draagt gouden oorringen; 15 mm diameter, zo'n 4 mm breed, met een onderbreking voor oorlel en bevestigingspin. De twee dames voor mij in de rij complimenteren haar met de fraaie sieraden: "mooie oorbellen heeft u!" met als vervolgvraag: "zijn ze echt?" Bijna blozend volgt van achter de kassa de bevestiging.

Echt betekent dus in het dagelijkse leven 'goud', het materiaal, de marktwaarde per gram. Als het over sieraden gaat betekent 'echt' voor mij hele andere dingen: een oorspronkelijk idee, onregelende schoonheid, poëtisch gevoel, verrassend materiaalgebruik, ambachtelijke aandacht. Uniek is niet essentieel, wel de zorg die aan het object is besteed, het respect voor materiaal, de gestolde tijd. Dit zijn natuurlijk een ander soort sieraden dan het in grote hoeveelheden geproduceerde standaardproduct. Het essentiële verschil zit in de persoonlijke betrokkenheid van een kunstenaar bij de totstandkoming. Om het onderscheid tussen beiden duidelijk te maken zijn bij het woord 'sieraad' inmiddels voorvoegsels als 'modern', 'eigentijds' of 'autonoom' in zwang geraakt. Zo zou helder moeten worden dat hier *waardevol* belangrijker is dan *waarde*. Het vakmanschap en de artistieke uitspraak van de maker bepaalt de kwaliteit van het object, niet het gebruikte edelmetaal. In het eerder genoemde 'dagelijkse leven' krijgen deze sieraden nog weinig erkenning als kunstvorm. Die eer valt haast vanzelfsprekend toe aan het kunstvoorwerp bij uitstek, het schilderij. Hoewel gemaakt van relatief goedkope materialen, accumuleren schilderijen veel aanzien en waarde.

Waarom dankt het schilderij zijn dominante positie? Waarom bekleedt het sieraad niet een prominentere plek in de kunstwereld? Dit essay was een goede aanleiding om eens de ontwikkelingen te schetsen die de afgelopen eeuwen tot deze situatie hebben geleid. De plek van sculptuur, installaties of fotografie is in dit betoog om uiteenlopende redenen buiten beschouwing gelaten om enige overzichtelijkheid te handhaven. Naast zo'n terugblik is natuurlijk de vraag naar de huidige positie van het sieraad minstens zo interessant. Is sprake van verschuivingen in inzicht en appreciatie? Zou in het zwembad het autonome sieraad ooit spontaan een compliment kunnen losmaken? In het laatste deel van het betoog komt onze nieuwe eeuw aan de orde.

The elderly woman behind the counter at the municipal swimming pool is wearing a pair of golden earrings: 15 mm in diameter, the band 4mm wide, with a gap for earlobe and fixing pin. The two ladies before me in the queue compliment her on her fine jewellery: "I love your earrings!" followed by: "Are they real?" The confirmation comes almost with a blush.

In everyday life 'real' means 'gold', the metal, and market value by the ounce. To me 'real' jewellery has to do with very different things: innovative ideas, unsettling beauty, surprising use of materials, a poetic message, competent concentration. My focus is not especially on unique pieces, but on the care an object received, on the respect for the things it is made of, on time captured. Of course I am talking about a different kind of jewellery than the standard products manufactured in large quantities - the essential difference is the personal involvement of an artist in its production. To explain the difference between the two, the word jewellery has been extended with prefixes like 'new', 'modern', 'contemporary' or 'autonomous' in an attempt to clarify the difference between *value* and *valuable*. It is the craftsmanship and artistic intention that determine the quality of a piece, not the precious metal that might have been used. In the afore sketched 'everyday life' this kind of jewellery receives only limited recognition as an art form, whereas it goes almost without saying that that honour is universally bestowed on the epitome of art: the painting. Even though paintings are made from relatively cheap materials, they manage to accumulate substantial value and prestige.

What gave painting as an art form its overpowering status? Why doesn't jewellery hold a more prominent place in the art world? This essay presented a good occasion to sketch the developments during the past centuries, resulting in the present situation. The circumstances concerning sculpture, installations and photography have been left aside for very varied reasons, one of them being the wish to keep the size of this article manageable. As interesting as it is to look back, it is also important to regard the present position of jewellery. Can any shifts in understanding or appreciation be detected? Could a contemporary piece of jewellery ever stir up genuine enthusiasm at the swimming pool counter? In the concluding part of the essay the developments in our new age will come to the fore.

VANUIT 1435 OP WEG NAAR NU

Van oplossen tot begeren; van maken tot denken

Elk gebruiksvoorwerp dat in de loop der tijden tot stand kwam, kende een ontwikkeling van rudimentaire oplossing tot optimaal product. Altijd weer kon het handiger en mooier. Enerzijds werd nagedacht over praktische innovaties, anderzijds resulteerde de ervaring die vaak van generatie op generatie was overgedragen in steeds fraaiere oplossingen. Geleidelijk ontstonden er voorwerpen die zo goed waren gelukt dat ze om die kwaliteit werden gekoesterd. Al snel werd dat niveau een doel op zich. Objecten werden complexer, decoraties verfijnder en werkplaatsen steeds meer gespecialiseerd. De gebruiker, inmiddels meestal de opdrachtgever, ging steeds hogere eisen stellen. Producten waren niet langer bedoeld om nuttig te zijn, maar richtten zich op originaliteit met het oogmerk te imponeren of te verbijsteren. Het kunstvoorwerp was geboren. Sommige makers verwierven groot aanzien en van enkelen werd het werk zo gewaardeerd dat het specifiek werd verzameld. Zo bracht het kunstvoorwerp naast de schoonheid ook competitie en marktwerking in de wereld.

In de Europese cultuur lopen er altijd weer lijnen vanaf de klassieke wereld naar de huidige tijd. Soms vertoont zo'n lijn grote hiaten of onverwachte bochten, maar de invloed van de oude Grieken reikt verder dan zijzelf ooit konden bevroeden. In de antieke tijd bestond een hiërarchische verhouding tussen kennis enerzijds en vaardigheden anderzijds. Gedurende de Middeleeuwen ontwikkelde deze indeling zich tot de theorie van zeven vrije en zeven gebonden kunsten. De *artes liberales* – vrije kunsten – bestonden uit grammatica, retorica, logica, rekenkunde, meetkunde, astronomie en muziek en deze kwaliteiten werden superieur geacht aan de *artes mechanicae* – ambachtelijke kunsten – weefkunst, wapenfabricage, navigatie, landbouw, jacht, geneeskunst en theater. Hoe vreemd het ons ook lijkt, vielen zowel schilderkunst, sculptuur en edelsmeedkunst door hun toepassingen en technische vereisten onder de *wapenfabricage*.

Pas in 1435 is er sprake van een poging tot herdefiniëring van deze indeling. In dat jaar publiceerde Leon Battista Alberti (1404-1472) zijn boek *De Pictura*. Dat Alberti in deze tijd over dit onderwerp ging nadenken is niet toevallig: toen hij na jaren verbanning terugkeerde in zijn geliefde geboortestad Florence werd daar de laatste hand gelegd aan Brunelleschi's imponerende koepel op de *Duomo* en verrijkte Masaccio de Santa Maria Novella met de eerste perspectievische wandschildering. De Renaissance was volop in ontwikkeling. Alberti raakte bevriend met de vele, nu vermaarde, schilders, beeldhouwers en architecten in de stad. In zijn verhandeling koppelde hij verworvenheden uit de hoge kunsten aan de

werkzaamheden van zijn metgezellen. Hij onderkende dat meetkundig en optisch inzicht onontbeerlijk was bij het construeren van perspectief. De retorica – de opbouw van een betoog om je toehoorders te overtuigen of ontroeren – toonde overeenkomsten met de opbouw van een compositie. Hij verbond de eruditie en zeggingskracht van de dichtkunst met de betekenis van de voorstelling op een schilderij. Alberti stelde zich ten doel het werk van de schilders van een ambachtelijke vaardigheid te verheffen naar het niveau van een intellectuele activiteit: schilderen diende onderdeel te worden van de *artes liberales*.^[1]

Alberti's inzichten waren zeker geen gemeengoed: niet de scheppend of uitvoerend kunstenaar maar de *opdrachtgever* gold gedurende bijna de hele vijftiende eeuw als de *geestelijk vader* van een kunstwerk. Vermogende burgers lieten in kerken vaak altaren oprichten in hun familiekapel of als vorm van boetedoening. Zij hielden zich als initiatiefnemer intensief bezig met de kosten, vorm en inhoud. Bij de inrichting van hun kapellen werd door de initiatiefnemers vooral veel geld uitgegeven aan zilverwerk, textiel en het houden van erediensten. De tegenwoordig zo belangrijk geachte esthetische kwaliteit van schilderijen en beeldhouwwerk stond in geen verhouding tot belangen als prestige en religieuze verplichtingen. De humanisten, waaronder Alberti, die de klassieke schrijvers bestudeerden, waren oprecht verbaasd over de zuiver esthetische waardering voor schilderkunst en sculptuur in de oudheid. Te grote rijkdom was dan wel een zonde in katholiek Italië, *conspicuous expenditure* was van groot belang voor de eigen status. Niet kunst, maar kleding, juwelen, en feesten waren middelen waarmee de persoonlijke macht in stad en staat werd uitgedragen. In deze tijd vormden de schilderijen de achtergrond en speelden sieraden de toonaangevende rol.^[2]

Ambitie en realiteit

Ruim een eeuw na Alberti verscheen er in 1568 weer een invloedrijk boek: *De levens van de meest voortreffelijke schilders, beeldhouwers en architecten*, meestal kortweg, naar de Italiaanse titel, de *Vite* genoemd. Giorgio Vasari bevestigde met deze bijzondere collectie biografieën de nieuwe maatschappelijke positie van kunstenaars uit midden Italië. In de periode tussen 1435 en 1568 was de kunstenaar geleidelijk als persoon en vakman uit de schaduw getreden van de heiligen en opdrachtgevers die ze moesten afbeelden. Het beroepsprestige was zo veranderd dat zelfs het lidmaatschap van het in 1280 gestichte schildersgilde plotseling te min werd bevonden. In reactie richtte men, als eerste in Florence, een *Accademia* voor schilders op. Nu konden ook kunstenaars als deftige staatsburgers lid worden het soort genootschap dat oorspronkelijk alleen openstond voor geleerde en vermogende

Terhi Tolvanen brooch *Grappe* silver | amethyst | silk

Jiro Kamata brooch *Arboresque* silver | camera lens | acrylic paint

Helen Britton brooch *Redpink* silver | plastic | paint

Anya Kivarkis ring *Lost jewels*, Wynona Ryder silver

an exhibition of the paintings in the halls above the royal stables. Increasingly during the eighteenth century painting collections were being presented throughout Europe, with dedicated galleries being erected in several cities. The idea of the painting as being the principal form of fine art was rapidly taking shape.

The superiority of the painting artist over the smithing artisan was not a *fait accompli*. Another remarkable book was produced in the eighteenth century – although the word 'book' is in this case a euphemism. In 1751 the first part of the *Encyclopédie* by Diderot and d'Alembert became available (the integral title is *Encyclopédie ou dictionnaire raisonné des sciences, des arts et des métiers*), a publication that would eventually fill nearly two metres of bookshelf. In accordance with their profound revulsion against the privileged classes in society, the editors arranged their reference book according to alphabetical order, which placed the king, *roi*, next to the roaster of meat, *rôtisseur*. Furthermore they made no judgemental distinction between intellectual and manual labour in their descriptions. They were keen to express their admiration for the common, diligent working men and women and placed the craftsman and his skills on a pedestal.^[7] So now the goldsmith could be proud of his profession, even if the richest people in the country employed him, and it was the painter who got a rap on the knuckles. Jean-Jacques Rousseau remarked in his *Discours sur les sciences et les arts* that "art and science bring mankind no magnificence, but make him weak, vain and lazy". In spite of the censor, opposition to the aristocracy increased; the drum roll of revolution was approaching.^[8]

The age of revolution

After the radical changes which had swept through Europe around 1800, the theme of the new age was competition between the new nations. Once again paintings were used as a means to display both power and cultural standing, supporting the national identity; remarkably enough without caring about the artists' countries of origin. In Great Britain the government even stepped into action when the national art collection was deemed a disgrace in comparison to the many masterpieces displayed in the Louvre in France. During the course of the century painters gradually freed themselves from the straitjacket of national identity, history and religion. The discovery of photography had not only diminished the urgency of the portrait in paint or pencil, but had also shown that Alberti's views on building up an image from lines and planes wasn't the only solution.^[9] Light waves were as valid as vanishing points had been in the past, and the impressionists started painting inspired by light, colour and using visible brush strokes. So now, finally, the artist followed his own vision, liberating himself from

Ted Noten bracelet Hanzi gold | alumide

Felieke van der Leest brooch Crazy Horse gold | silver | topaz | glass | plastic

Evert Nijland necklace **Carnool** glass | silk | cornelian | silver

Hans Hovy necklace **Black Rubies** ebony | silver

De edelsmid had zich verpopt tot sieraadontwerper, in plaats van virtueuze materiaalbeheersing was creativiteit de leidraad geworden. Eindelijk kwamen sieraden op eigen kracht de musea in, niet langer als instructief voorbeeld. Er werden tentoonstellingen georganiseerd en openbare collecties aangelegd. Galeriestreken bloeiden op en het moderne sieraad werd een verzamelgebied voor particulieren. Al vanaf de zestiger jaren streken degenen die werkten buiten het dictaat van het klassieke sieraad voor aansluiting bij de beeldende kunst; ze voelden zich er thuis en regelmatig deden ze daar hun inspiratie op. Als volgende stap kwam de hoop op erkenning van het nieuwe vakgebied, maar de grote doorbraak, een algemene acceptatie als artistiek medium bleef vooralsnog uit.

OP DE DREMPEL TUSSEN TOEN EN STRAKS

Overeenkomsten en verschillen

Dit essay begon met een vraagstelling over de verschillen in status tussen het schilderij en het sieraad. Sinds Alberti aan de definiëringen sleutelde, ontwikkelde zich een hiërarchie tussen de schilders en alle andere vormen van handvaardigheid waaronder de sieraden. Onder alle discussies over de kunsten tikt de tijdbom van de tegenstelling tussen autonoom en bruikbaar, tussen intellect en ambacht. Dient iets geen enkel praktisch doel, dan is het *echte* kunst, is er sprake van functionele eisen of de eventuele mogelijkheid om ergens bloemen in te zetten, de appels te vergaren, of om rond de hals te hangen, dan hebben we het 'slechts' over *toegepaste* kunst. Het lijkt een onoverkomelijke waterscheiding, toch is het een schijn tegenstelling. Elk schilderij heeft een achterkant die om voor de hand liggende redenen eigenlijk altijd onbeschilderd is, een stevig frame dat de hanteerbaarheid garandeert en de verflaag beschermt en verder zijn er voorzieningen om het werk op te hangen; schilderijen worden toegepast bij het decoreren van ruimten en het verhogen van de status van kantoren en musea. De rol van beleggingsobject is misschien tegenwoordig nog wel het belangrijkste aan het worden. Het zijn allemaal praktische facetten die mede de conceptie van het kunstwerk sturen, net als de ambachtelijke kennis en ervaring die nodig is voor het aanbrengen van de verf. De dominante positie die schilderijen in de kunst verwierven – in gang gezet door Alberti, opgestuwd door de handel en bevestigd door de presentatie in musea – verdient dus enige relativisering. Het schilderij blijft gevestigd in praktische en vaktechnische eisen en wordt veelvuldig gebruikt voor minder hoogstaande redenen, het is niet uitsluitend het onaantastbaar intellectueel fenomeen dat er van gemaakt is.

De makers van schilderijen en van sieraden verkeerden eeuwenlang in maatschappelijk vergelijkbare omstandigheden en ontsnapten

pieces designed by the surrealists and the beautifully hammered curls in Calder's necklaces. Evans failed to do what Alberti had tried to accomplish in the past: to provide a new framework for an artistic activity. After all, in 1953 the new era for jewellery had long since started: Max Fröhlich, Mario Pinton, Reinhold Reiling, Bruno Martinazzi, Ebbe Weiss-Weingart and Herman Jünger had opened their own workshops, the Dutch Archibald Dumbard, Chris Steenbergen and Riet Neerincx were already exhibiting and selling work. The next shift of innovative artists wasn't yet ready at the time Evans wrote her book: Gijs Bakker, Ruudt Peters, Bernhard Schobinger, Otto Künzli, Daniel Kruger, Ramon Puig Cuyàs, Wendy Ramshaw and David Watkins all still had to start their training.^[13]

Halfway through the twentieth century jewellery makers reinvented their profession, like the painters had done a hundred years earlier. The jewellers art was still *applied* because their necklaces, brooches, bracelets and rings had to be wearable, but freedom was calling. Historical models, classical decorations and the traditional embellishment with precious stones or pearls were thrown overboard, and later the use of gold and silver was no longer the obvious choice. Alternative materials and techniques in jewellery gave wide scope for experimentation. Artists chose diverging approaches: minimalist shapes, the relationship to the body and to wearing, schemes to reach all layers of society, political or ecological ideas, and using emotionally charged subjects. The increase in the use of the brooch as a vehicle over the past decades was a clear sign that artists wanted to work on 'big' and unruly themes. Jewellery now succeeded inclusion in museum collections for its value as a product from the individual and creative thinking goldsmith. Galleries sprang up, and modern jewellery became a collectable item, with dedicated exhibitions and incorporation in public collections. From the sixties onwards, makers working outside the dictate of classical jewellery strove for association to the world of fine art, from where they sometimes drew inspiration. An unequivocal acceptance was as yet not reached.

ON THE TRESHOLD BETWEEN PAST AND FUTURE

Similarities and distinctions

At the start of this essay the question why there is a difference in status between paintings and jewellery was raised. Ever since Alberti tinkered with the definitions, the hierarchy of painting above all other manual skills, including jewellery making, developed. In every discussion concerning the arts - the autonomous object versus the useful objects, the differences between intellectual and craft-orientated approaches - you can hear the ticking of a time bomb. When something has no practical purpose what so ever,

Benedikt Fischer brooch *Lynx*, *Lynx* plastic | remanium

Mi-Ah Rödiger bracelet *Cochlea* resin chromium plated

verwachtingen, televisie, sociale netwerken en krantenrecensies bepalen de toon; koptelefoons vertellen tijdens een expositie waar je moet kijken en wat je moet zien. De onbereikbare status van sommige kunstvoorwerpen beïnvloedt zelfs op miraculeuze wijze de perceptie. De drommen mensen die zich dagelijks in het Louvre vergapen aan Leonardo da Vinci's *Mona Lisa* zien, van grote afstand en door de dikke laag gepantserd glas, uiteindelijk alleen nog maar hun eigen hersenspinsels.

Inmiddels klinkt ook een ander geluid.

In de nieuwe eeuw groeit de behoefte aan kunst die niet alleen maar gaat over geld, macht of opgeklopte verwachtingen. Werk zou weer een menselijke maat moeten hebben waarbij hand, hart en hoofd elkaar weer vinden. In de beeldende kunsten nemen allerlei ambachtelijke technieken een steeds prominentere plaats in; het gebruiksvoorwerp – tegenwoordig aangeduid als *design* – kan theoretische vragen stellen; bij sieraden komen zaken aan de orde die ver afstaan van statusverhogende opsmuk. Scheidslijnen vervagen en geleidelijk domineert de artistieke uitspraak het te kiezen medium. Wat uiteindelijk de kunstenaar definiëert, is niet de uitdrukkingvorm maar de mentaliteit, inventiviteit en visie. Maar het kind moet niet worden weggegooid met het badwater. Zoals de ongelijkwaardigheid van schilderkunst en sieraadkunst een schijntegenstelling bleek, zo is de *gelijkschakeling* van beide media een schijnoplossing: elk heeft zijn specifieke kwaliteiten en dient te worden beoordeeld én gewaardeerd op zijn eigen merites. Beide bezitten de magie van de verbeelding, maar de waarde van het schilderij schuilt in de overtuigingskracht van de grote, soms overweldigende afmetingen en de onbegrensde inhoudelijke mogelijkheden van de voorstelling. Bij het sieraad spreekt juist de intimiteit en materialiteit van het object; te beleven op de hand of in een vitrine en tot leven te wekken in het dragen. Tijdens dat gebruik kan het daarenboven een grote emotionele waarde verwerven. Uitzonderlijk is dat de maat de eigenaar de ongewone luxe verschafft om een kunstwerk de hele dag onder handbereik te hebben.

Hoewel het gebruik van sieraden vooral extravert lijkt en gericht op applaus langs de kant, blijft de beleving uiteindelijk persoonlijk en privé. Natuurlijk is het sieraad tegenwoordig nog altijd een belangrijke betekenisdrager – net als kleding – maar in plaats van aanzien en welstand, getuigt het nu van nieuwsgierigheid, avontuur en liefde voor de kunst. In het dragen komt nog een opmerkelijke eigenschap naar voren: het autonome sieraad stimuleert de communicatie in het openbare leven; in plaats van afstand creëert het contact. Het is verleidelijk om een parallel te zien tussen het kantoor dat tot een handzame, intelligente telefoon is geslonken en de kunst die in het sieraad haar draagbare vorm heeft gevonden. Een houvast voor de mobiele mens.

Alexander Blank pendant **Memento Juniori (Bugs)** rigid foam | silver | nylon

TENTOONSTELLINGEN

De volledige introducties bij de tentoonstellingen zijn te vinden op de website: www.galerierobkoudijs.nl > *exhibitions* > *archive*. Met de pijltjes aan de rechterzijde kunt u van elke kunstenaar 10 afbeeldingen met werk bekijken.

The full introductions to the exhibitions can be found on our website: www.galerierobkoudijs.nl > *exhibitions* > *archive*. The arrows on the righthand side will guide you through 10 images of the artist's works.

EXHIBITIONS 05 09 09 - 07 04 12

- 05 09 09 - 10 10 09 28 Nelli Tanner **COLLECTING SNOW**
- 17 10 09 - 21 11 09 29 Mari Ishikawa **MOONLIGHT SHADOW**
Tobias Alm **SUMMER SERIES**
- 28 11 09 - 16 01 10 30 Jantje Fleischhut **LOST IN TRANSLATION AND BACK TO MOON**
- 23 01 10 - 13 03 10 31 Alexander Blank **THE GATHERING**
- 20 03 10 - 01 05 10 32 Hans Hovy **SCULPTULLERY**
Sari Liimatta **JEWELLERY SCULPTURES**
- 05 06 10 - 03 07 10 33 A Project of Ädellab Konstfack **BROOCHMANIA**
- 10 07 10 - 04 09 10 34 Shari Pierce **WHITEWASH**
- 11 09 10 - 16 10 10 35 Francis Willemstijn **ANARCHIST GARDEN**
David Bielanders **WISDOM TEETH**
- 23 10 10 - 27 11 10 36 Mi-Ah Rödiger | Annemarie Van Gorkom **DUO SOLO**
- 04 12 10 - 08 01 11 37 Bettina Dittmann & Michael Jank **XXOOXXOOXXOOX**
Ruudt Peters **INTRODUCING**
- 15 01 11 - 26 02 11 38 Octavia Cook **COUP DE GRÂCE**
- 05 03 11 - 09 04 11 39 Katja Prins **INTER-ACT (Past, Present and Future)**
- 16 04 11 - 21 05 11 40 Felieke Van Der Leest **ONCE UPON A TIME IN MY WEST (Part 1)**
Felix Lindner **NEW JEWELLERY**
- 28 05 11 - 02 07 11 41 Xavier Monclús **DE PINGUINS VAN AMSTERDAM**
Evert Nijland **INTRODUCTION**
- 09 07 11 - 13 08 11 42 Karen Pontoppidan **CANVAS**
Stefan Heuser **A MASTER OF SELFCONTROL NARRATED**
- 10 09 11 - 15 10 11 43 Ruudt Peters **CORPUS**
Mia Maljojoki **EXPLOSIVE: FROZEN FIREWORKS**
- 22 10 11 - 03 12 11 44 Alexander Blank **WHERE DID THE NIGHT GO?**
Melanie Isverding **HIDE N' SEEK**
- 10 12 11 - 14 01 12 45 Nhat-Vu Dang | Benedikt Fischer **CLEAR CUT**
Célio Braga **RASURE**
- 21 01 12 - 26 02 12 46 Tobias Alm **TRACES OF FUNCTION**
Terhi Tolvanen **INTRODUCTION**
- 03 03 12 - 07 04 12 47 Nelli Tanner **LOST DAYS AND LEFT-OVER LONGING**
Jantje Fleischhut **SYNTHETIC DELIGHT**

Nelli Tanner

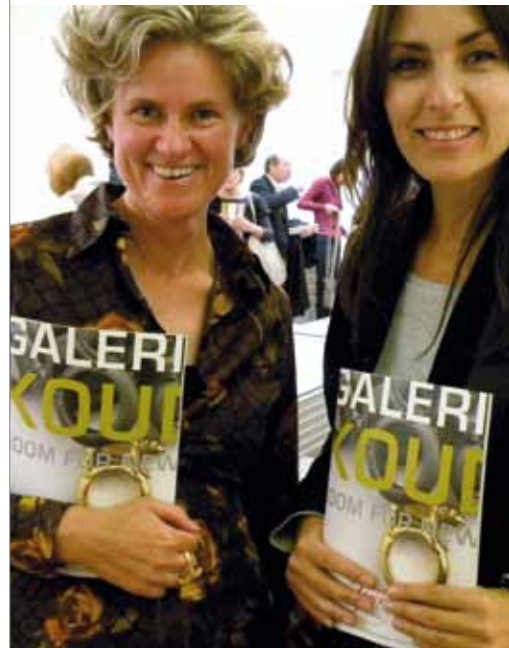
Als het gesneeuwd heeft, is al het vertrouwde opgelost in onbekende vormen. Achter de voordeur wacht een ongerept leven. Ondanks de sneeuwrijke winters in Finland, verliest zo'n transformatie ook daar niets van zijn magie. Het vormde het uitgangspunt voor Tanners nieuwe werk. Al vanaf haar afstuderen aan de Rietveld Academie hebben haar sieraden meestal een verhalend karakter. Een tweede aspect in haar werk is het verglijden van de tijd en de sporen die het verleden laag na laag achterlaat. Een fraai symbool hiervoor is de deken die sneeuw over de werkelijkheid legt. In de nieuwe sieraden van Nelli Tanner staat soms de vorm, soms de werking van sneeuw voor de vele betekenislagen in ons bestaan. Je hoort bijna het geknerp onder je schoenzolen, de krakende raderen van de tijd.

When snow has fallen, all that is familiar dissolves into unfamiliar shapes. Outside the door, a pristine life awaits us. Even in Finland, where snowy winters are the norm, such a transformation loses nothing of its magic. This was the starting point for her new work. Tanner's jewellery usually has a narrative character, which was evident even during her finals work at the Rietveld Academy. A second aspect of her work is the lapsing of time and the traces that the past leaves behind, layer upon layer. This is beautifully symbolised by the blanket that snow lays over reality. In Nelli Tanner's new pieces of jewellery, it is sometimes the form and sometimes the effect of the snow that represents the many layers of meaning in our existence. You can almost hear the crunching under the soles of your shoes, the creaking wheels of time.

PRESENTATIE

GRK Magazine #2

Het tweede GRK Magazine. Het jaar zat zo boordevol dat het 18 maanden duurde. Een verlengde periode die inmiddels 2,5 jaar Galerie Rob Koudijs markeert. De publicatie begin september valt ditmaal samen met het begin van het nieuwe culturele seizoen in Amsterdam.

The second GRK-Magazine. It was such a busy year that we had to extend the period between editions to 16 months. Publication at the start of September coincides with the start of the new cultural season in Amsterdam; the magazine marks two and a half years of Galerie Rob Koudijs.

MOONLIGHT SHADOW 17 10 09 - 21 11 09

Mari Ishikawa

FRONTROOM

SUMMER SERIES

Tobias Alm

Bij Tobias Alm geen gevoelige verhalen of persoonlijke ontboezeningen. Het gaat over materiaal: over het gewicht, over de klank. In de sieraden die hij maakt, verkent hij fenomenen als ritme, contrast, kleur, verbinden. Het is gelukkig geen gortdroog vormonderzoek: alle sieraden van Alm zijn even sculpturaal als monumentaal.

Alm is not one for poignant stories or personal confessions. His jewellery is all about materials: about weight, about sound. Alm's work explores such phenomena as rhythm, contrast, colour, connecting. But it's no bone-dry study of form: all his pieces are as sculptural as they are monumental.

Mari Ishikawa benadert de wereld op kousenvoeten. Omzichtig, respectvol, luisterend, kijkend. En fotograferend: vluchtige verschijnselen die haar fascineren vangt ze met de camera. Voor haar nieuwe sieraden heeft Ishikawa 's nacht opnamen gemaakt. In het grijze halflicht van de maan blijft slechts de herinnering aan kleuren over. Tinten die voor ons in het maanlicht verborgen blijven, zijn wél zichtbaar op foto's. Ishikawa's sieraden zijn verwant aan fotografie in hun vaak complexe, meerlagige beeldopbouw. Fragmenten als afgegoten zaden, takjes of mossen, liggen bij haar werk niet zoals in de natuur achteloos over elkaar, hier stuurt de hand van de kunstenaar. De nieuwe 'Moonlight Shadow' sieraden zijn afgewerkt in de mysterieuze kleuren van de nachtfoto's: van teder wit-rose tot hermetisch zwart. Mari Ishikawa vergast ons op beelden uit een ongrijpbare, parallelle wereld.

Mari Ishikawa approaches the world in stockings feet. Cautious, respectful, listening, looking. And photographing: capturing with the camera fleeting phenomena that fascinate her. For her new jewellery, Ishikawa took photos at night. In the gray half-light of the moon, mere memories of colours remain. Tints the naked eye cannot perceive in the moonlight only become visible to us on photos. Ishikawa's jewellery is related to photography through its often complicated, multilayered compilation of images. Fragments like cast off seeds, branches and shreds of moss are not, as in nature, strewn randomly over each other: the composition is clearly guided by the hand of the artist. The new Moonlight Shadow jewellery is finished in the mysterious colours of the nocturnal photos: from tender white-pink to hermetic black. Mari Ishikawa regales us with images from an elusive parallel world.

WHITEWASH 10 07 10 - 04 09 10

Met gemak speldt iemand een lintje op als teken van solidariteit met aids-slachtoffers of tegenstander van vrouwenmishandeling. Sieraden lenen zich goed voor het doen van allerhande mededelingen. De nieuwe colliers van Shari Pierce gaan echter een paar stappen verder.

De omgang met opstandig testosteron blijkt voor mannen nogal eens lastig. Waar in Amerika een strenge moraal botst met een overgesexualiseerde cultuur is het verlangen naar controle over het driftleven extra groot. Zo is iedereen die ooit veroordeeld was voor verkrachting daar wettelijk verplicht zich

altijd te registreren bij de lokale politie. Daarmee maakt het Amerikaanse systeem het mogelijk dat je alle overtreders kan localiseren binnen een straal van acht kilometer (5 miles) rond je huis. Shari Pierce nam een willekeurige steekproef: de geselecteerde woning was omringd door 36 potentiële dreigingen. Geeft de registratie enige bescherming? Neen, want de hoeveelheid veroordeelden neemt exceptioneel toe en wordt inmiddels oncontroleerbaar. Is daarom angst de enige realiteit? Ook dat niet, want zelfs wildplassers kunnen in het sex-dossier verzeild raken.

Zowel onderwerp, materiaalkeuze als technische uitvoering van de werkstukken van Pierce zijn nadrukkelijk terug te voeren op bovenstaande problematiek. Met de colliers wil de kunstenaar niet zo zeer antwoorden geven, als een probleem aan de kaak stellen en discussie uitlokken. Deze tentoonstelling toont het medium sieraad in zijn meest politieke vorm.

Shari Pierce

Whitewash | Portraits of 34 Sex Offenders and 2 Sexual Predators from Within a 5 Mile Radius

It is easy to pin on a ribbon to show that you support AIDS victims or are against abuse of women: jewellery can be a bearer of many different tidings. But the new necklaces of Shari Pierce go one step further.

Many men apparently have a rather difficult time with their testosterone levels. In the United States, where strict moral standards clash with an over-sexualized culture, there is a huge desire to control people's urges and impulses. An example: everyone who has ever been found guilty of rape is always obliged by law to register with the local police. This American system makes it possible to locate all offenders living within a 5-mile radius of your home. Shari Pierce tested this with a random address; the house she selected was surrounded by 36 potential threats.

Is there any protection in the registration? None, for the amount of trespassers grows with such speed, that the police can't cope with it anymore. Is fear the only reality then? Not at all, for even minor offences like peeing in public could brand someone for life.

The problem is clearly manifest in the subject, the choice of material and the workmanship of Pierce's necklaces. As an artist, her object is not to find a solution, but to highlight the situation and provoke debate. This exhibition shows the medium of jewellery in its most political form.

ANARCHIST GARDEN 11 09 10 - 16 10 10

Francis Willemstijn

De tuin lijkt het laatste bastion van de natuur in onze gecultiveerde wereld, toch is ook daar de behoefte aan controle groot. Voor Francis Willemstijn was het een opluchting toen ze eindelijk een volkstuin vond zonder toezicht op je onkruid of bouwneigingen; zelfs afval maakt er kans op een nieuw leven. Haar nieuwe sieraden bloeien op deze vruchtbare bodem. Bij Willemstijn maakt geschiedenis altijd deel uit van het creatief proces. Ditmaal gebruikte ze in het werk fragmenten uit haar verzameling antieke herbaria, boeken gevuld met liefdevol gedroogde bloemen en planten. Zo ontstonden associatieve broches die je ervaart als een dag op het platteland en feërieke colliers waar de zeewind nog door heen waait. Werk dat even anarchistisch is als respectvol voor de kracht van groei, bloei en verval.

The garden seems to be the last bastion of nature in our cultivated world, yet here too the need to control is great. For Francis Willemstijn it was a relief when she finally found an allotment without any monitoring of your weeds or cultivation tendencies. Even waste matter is given the chance of a new life. Her new jewellery flourishes on such fertile ground. With Willemstijn, history is always a part of the creative process. This time she has used fragments from her collection of antique herbarium in her work: books filled with lovingly dried flowers and plants. Out of this came associative broches, experienced as a day in the countryside, and enchanting necklaces with the sea wind still blowing through them. Work that is every bit as anarchistic as it is respectful for the power of growth, flowering and decay.

FRONTROOM

WISDOM TEETH

David Bielander

Het dragen van sieraden is een spel. De één speelt om aanzien te bevestigen met waardevast goud en zilver, de ander ontregelt liever deze maatschappelijke codes met ongebruikelijke materialen of vormgeving. Het is het verschil tussen conventie en humor. David Bielander speelt het spel niet als drager maar als edelsmid. Hij verenigt de vaardigheden van het klassieke ambacht met een ongewoon vrije mentaliteit. Bij Bielander zit de waarde van zijn sieraden in de inventiviteit en techniek; het plezier zit in de voorpret en de ideeënrijkdom.

The wearing of jewellery is a game. The one wears it from inflation-proof gold or silver in order to make their presence felt, the other prefers to rail against such social codes by wearing unusual materials or designs. It is the difference between the conventional and the fun. David Bielander plays this game not as a wearer but as a worker in precious metals. He unites the skills of traditional craftsmanship with an unusual free spirit. With Bielander, the appreciation of his jewellery design lies in the ingenuity and technique; pleasure in the anticipation and wealth of ideas.

Octavia Cook

Merkmamen spelen een steeds nadrukkelijker rol in het openbare leven. Tassen, schoenen, kleding: alles is gekoppeld aan een merk en functioneert als code. Om de rol van sieraden in dit machtspeel te verkennen, transformeerde de Nieuw-Zeelandse kunstenaar Octavia Cook zichzelf tot de, imaginaire, multinational-in-luxe Cook & Co (met dank aan Tiffany & Co).

Vanuit dit concept ontstond de afgelopen vijf jaar een bijzondere collectie sieraden, alles uiteraard voorzien van een logo en andere zelfbevestigende referenties. De goeddeels in kunststof gerealiseerde

stukken verwijzen naar traditionele waarden als macht (HRH Elisabeth II), historie (captain James Cook) en vanitas symboliek. Voor de vormgeving gold vaak de archetypische camee broche als uitgangspunt.

Inmiddels staat Cook & Co op springen: de formele uitgangspunten zijn niet bestand tegen andere eigentijdse fenomenen als terrorisme. Cook & Co maakt daarom nu een doorstart met een experimentele lijn: er is sprake van explosies, brand, aanslagen. Octavia Cook's sieraden zijn een uitdaging voor de geest, maar gelukkig ook een feest voor het oog.

Brand names are looming increasingly large in everyday life. Bags, shoes, clothes: all are linked to a brand which in its turn serves as a code. To test the role of jewellery in this power game the New-Zealand artist Octavia Cook transformed her production line into an imaginary, multinational, luxury brand called Cook & Co (with Tiffany & Co at the back of her mind).

From this concept an remarkable collection of jewellery has been created over the last five years, every item of course bearing a logo and other forms of corroborating testimonial. The pieces, for the most part executed in synthetic materials, denote traditional values like power (HRH Elizabeth II), history (captain James Cook) and vanitas symbolism. As far as the design is concerned the archetypal cameo brooch has often been used as a basis.

In the meantime the Cook & Co bubble is about to burst: this original idea has not been able to weather the storm of other contemporary phenomena like terrorism. Cook & Co is therefore making a new start with an experimental line: there are rumours about explosions, fires and attacks. Octavia Cook's jewellery is challenging for the mind as well as providing a feast for the eyes.

ART FAIRS

14 05 2010 - 17 05 2010 en 06 05 2011 - 09 05 2011

SAATCHI GALLERY

Collect London

The gallery makes presentations at art-fairs in order to meet the people who do not yet know us and for those who don't have the time or opportunity to visit us at the Elandsgracht in Amsterdam. During the four or five days of a fair we give a concentrated insight into the marvels of autonomous jewellery and the exceptional quality we have to offer.

For each fair we select a small group of artists, so we can give an in-depth impression of the work of every maker and, at the same time, show the latest developments in the field. This enables us to show everytime a different side of the gallery.

Object Rotterdam provides a stimulating context by joining hands with other galleries showing work from the avant garde in design, and the applied arts. The fair receives visitors with a wide range of interests due to the proximity of the parallel fine arts fair *Art Rotterdam*.

The *Collect* fair at the Saatchi Gallery in London gives us the chance to make contact with customers we would not normally have encountered in Amsterdam. It is a fantastic opportunity to speak with the collectors and museum curators from the UK and USA who have a keen interest in our activities, and who, fortunately, regularly acquire pieces from us.

BUITEN GEBAANDE PADEN

03 10 09 - 07 02 10

CODA MUSEUM APELDOORN

Sieren met dieren

17 10 11 - 15 01 12

MUSEUM BOERHAAVE LEIDEN

Katja Prins

De afgelopen jaren organiseerde de galerie tentoonstellingen in twee musea. In het CODA Museum in Apeldoorn was in 2009 de expositie *Sieren met Dieren* te zien. Zestien kunstenaars uit de galerie waren vertegenwoordigd met sieraden waarin 'het dier' een hoofdrol speelt. Het bleek een verrassend veelzijdig thema, resulterend in een rijke, afwisselende presentatie.

Het Leidse Museum Boerhaave is gewijd aan de geschiedenis van de natuurwetenschappen en geneeskunde. De sieraden van Katja Prins sluiten qua inhoud prachtig aan op de museumcollectie. Aanleiding voor een mooi retrospectief van Prins' werk in alle zalen van het museum.

Over the past years the gallery organised two exhibitions in Dutch museums. In 2009 the CODA Museum in Apeldoorn hosted the show *Sieren met Dieren* ('Adorn with Animals'). Sixteen artists from the gallery were represented with jewellery having 'the animal' as its main theme. It proved a versatile approach, and led to a rich and varied exhibition.

Museum Boerhaave in Leiden is dedicated to the history of science and medicine. Katja Prins' jewellery has underlying themes that combine perfectly with the collection. All the rooms of the museum were put to use for the fine retrospective of Prins' work.

**GALERIE ROB
KOUDIJS**
ROOM FOR NEW JEWELLERY

Elandsgracht 12
NL-1016 TV Amsterdam
T + 31 20 3318796

info@galerierobkoudijs.nl
www.galerierobkoudijs.nl
open wo t | m za 12.00 - 18.00 uur